

**Міністерство внутрішніх справ України
Львівський державний університет внутрішніх справ
Центр післядипломної освіти, дистанційного та заочного навчання**

Кафедра кримінального процесу та криміналістики

КЕЙС

заняття на тему

**«Поняття та порядок затримання осіб за підозрою в
учиненні кримінального правопорушення. Складання
процесуальних документів. Права затриманої особи.
Процесуальні строки затримання.»**

**Підвищення кваліфікації
осіб відповідальних за перебування затриманих**

**Інформація про викладача:
к.ю.н., старший викладач
ТАТАРИН Ігор Іванович
0673669667**

Львів -2022

Тема

**«Поняття та порядок затримання осіб за підозрою в учиненні
кримінального правопорушення. Складання процесуальних документів.
Права затриманої особи. Процесуальні строки затримання»**

Навчальна мета: удосконалення поняттєво-категоріального апарату з відповідної теми та систематизованих стійких знань слухачів, поглиблення теоретичних знань (уявлень) щодо порядку надання безоплатної правової допомоги.

Міжтематичні зв'язки: Поняття та місця попереднього ув'язнення. Місця несвободи поліції та їх призначення. Порядок надання безоплатної вторинної правової допомоги. Підстави і порядок поміщення та звільнення затриманих і взятих під варту осіб з ІТТ. Забезпечення режиму тримання затриманих і взятих під варту осіб. Права людини. Міжнародні стандарти у сфері прав людини. Свобода від катувань та особиста недоторканість.

План лекції

1. Поняття та порядок затримання осіб за підозрою в учиненні кримінального правопорушення.

2. Складання процесуальних документів. Права затриманої особи. Процесуальні строки затримання.

1. Поняття та порядок затримання осіб за підозрою в учиненні кримінального правопорушення

Кримінальне процесуальне затримання є різновидом саме запобіжного заходу, а не слідчою дією, з приводу чого окремі вчені до цього часу ведуть

дискусію, бо вичерпний зміст затримання полягає в запобіганні ухилення підозрюваного, обвинуваченого від слідства і суду, припиненні його злочинної діяльності, запобіганні фальсифікації ним доказів. Разом з тим треба підкреслити, що затримання не може бути віднесено до категорії слідчих дій, оскільки здійснюється, за виключенням його застосування з метою забезпечення приводу, до внесення відомостей про правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань, а слідчі дії можуть проводитись лише після цього (можливість проведення у невідкладних випадках слідчого огляду до внесення відомостей до Єдиного реєстру як екстраординарна дія не спростовує висловлене твердження).

Відповідно до вимог КПК України **затримання особи передбачає два порядки затримання:**

1) затримання підозрюваного, обвинуваченого на підставі ухвали слідчого судді, суду з метою приводу (ст.ст. 187-191 КПК України);

2) затримання особи без ухвали слідчого судді, суду, яке в свою чергу поділяється на законне затримання (ст. 207 КПК України) та затримання уповноваженою службовою особою (ст. 208 КПК України).

наявні випадки для затримання особи без ухвали слідчого судді, суду, визначені [статтею 208](#) цього Кодексу, або виникли обґрунтовані обставини, які дають підстави вважати, що можлива втеча з метою ухилення від кримінальної відповідальності особи, підозрюваної у вчиненні злочину, - уповноважена службова особа має право без ухвали слідчого судді, суду або постанови керівника органу прокуратури затримати таку особу.

Строк затримання особи без ухвали слідчого судді, суду чи постанови керівника органу прокуратури під час дії воєнного стану не може перевищувати двохсот шістнадцяти годин з моменту затримання, який визначається згідно з вимогами [статті 209](#) цього Кодексу.

Затримана без ухвали слідчого судді, суду чи постанови керівника органу прокуратури особа під час дії воєнного стану не пізніше двохсот шістнадцяти годин з моменту затримання повинна бути звільнена або доставлена до слідчого судді, суду чи керівника органу прокуратури для розгляду клопотання про обрання стосовно неї запобіжного заходу.

Ці види затримання мають суттєві відмінності. Вони відрізняються за метою, підставами, процесуальним порядком застосування та суб'єктами здійснення.

Затримання на підставі ухвали слідчого судді, суду з метою приводу (статті 187-191 КПК України)

Затримання на підставі ухвали слідчого судді, суду з метою приводу полягає у короткочасному (до 36 годин) утриманні підозрюваного обвинуваченого під вартою, щоб забезпечити його можливість постати перед слідчим суддею, судом для вирішення питання про обрання запобіжного заходу.

Даний порядок затримання має такі особливості:

1) юридична підстава - ухвала слідчого судді, суду про дозвіл на затримання з метою приводу;

2) фактична підстава:

- неприбуття підозрюваного, обвинуваченого для розгляду клопотання про обрання запобіжного заходу у вигляді застави, домашнього арешту чи тримання під вартою за умови, що ухвала про привід не була виконана (ч. 3 ст. 187 КПК України). Неявка підозрюваного, обвинуваченого для розгляду клопотання про обрання інших запобіжних заходів не є підставою для винесення ухвали про затримання з метою приводу;

- неприбуття без поважних причин, чи наявність ризику неприбуття підозрюваного, обвинуваченого за судовим викликом для участі в розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою (ст. 188 КПК України);

3) мета затримання - привід підозрюваного, обвинуваченого до суду для забезпечення його участі у розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу;

4) строк затримання - до 36 годин. Такий строк затримання обумовлений необхідністю найшвидшого доставлення до слідчого судді, суду, адже у даному випадку не потрібно звертатися до суду з клопотанням про застосування до затриманої особи запобіжного заходу. В цей період часу підозрюваного, обвинуваченого необхідно лише доставити до слідчого судді, суду, який постановив ухвалу, або звільнити (ч. 1 ст. 191 КПК).

З клопотанням про дозвіл на затримання підозрюваного, обвинуваченого, відповідно до ч. 2 ст. 188 КПК України, прокурор, слідчий за погодженням з прокурором може звернутися:

- одночасно з поданням клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою або зміни іншого запобіжного заходу на тримання під вартою;

- після подання клопотання про застосування запобіжного заходу і до прибуття підозрюваного, обвинуваченого до суду на підставі судового виклику;

- після неприбуття підозрюваного, обвинуваченого за судовим викликом для участі в розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою і відсутності у слідчого судді, суду на початок судового засідання відомостей про поважні причини, що перешкоджають його своєчасному прибуттю.

Клопотання про дозвіл на затримання підозрюваного, обвинуваченого з метою приводу розглядається слідчим суддею, судом негайно після його одержання у закритому судовому засіданні за участю прокурора.

У судовому засіданні прокурор має довести наявність обставин, які вказують на наявність підстав для тримання під вартою підозрюваного, обвинуваченого а також наявність достатніх підстав вважати, що ця особа переховується від органів досудового розслідування чи суду, чи одержавши відомості про звернення до суду із клопотанням про застосування запобіжного заходу, до початку розгляду даного клопотання, вчинить дії, які є підставою для застосування запобіжного заходу й зазначені у ст. 177 КПК України. Якщо прокурор не доведе наявність вказаних обставин, то слідчий суддя, суд відмовляє у наданні дозволу на затримання підозрюваного, обвинуваченого з метою його приводу.

Повторне звернення до суду з клопотанням про дозвіл на затримання однієї і тієї ж особи по тому самому кримінальному провадженню після винесення слідчим суддею, судом ухвали про відмову у задоволенні такого клопотання можливе лише при виникненні нових обставин, які підтверджують необхідність тримання особи під вартою та обґрунтовані у клопотанні.

Форма і зміст ухвали слідчого судді, суду про дозвіл на затримання з метою приводу повинна відповідати вимогам, зазначеним в ч. 1, 2 ст. 190 КПК України. Дана ухвала має бути виконана у строк, встановлений у цій ухвалі.

Ухвала про дозвіл на затримання з метою приводу втрачає законну силу з моменту:

- приводу підозрюваного, обвинуваченого до суду;
- закінчення строку дії ухвали, зазначеного в ній, або закінчення 6 місяців із дати постановлення ухвали, у якій не зазначено строку її дії;
- відкликання ухвали прокурором (ч. 3 ст. 190 КПК).

Ухвала про дозвіл на затримання оскарженню не підлягає. Втім, ухвалу про відмову в наданні дозволу на затримання з метою приводу може бути оскаржено в апеляційному порядку відповідно до вимог п. 1 ч. 1 ст. 309 КПК.

Затримання особи на підставі ухвали слідчого судді, суду здійснюється уповноваженою службовою особою, яка зобов'язана негайно вручити підозрюваному, обвинуваченому копію ухвали слідчого судді, суду про дозвіл на затримання з метою приводу, що є гарантією забезпечення прав затриманого.

Уповноважена службова особа, яка затримала особу на підставі ухвали слідчого судді, суду про дозвіл на затримання або у якої під вартою тримається особа, щодо якої діє ухвала про дозвіл на затримання, негайно повідомляє про це слідчого, прокурора, зазначеного в ухвалі.

Наведений вище різновид затримання за своєю суттю є примусовим заходом забезпечення явки підозрюваного, обвинуваченого до суду для розгляду клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді застави, домашнього арешту чи тримання під вартою.

Затримання без ухвали слідчого судді, суду (ст. 207-213 КПК).

Затримання особи без ухвали слідчого судді, суду є основним видом цього тимчасового запобіжного заходу, який здійснюється з метою припинення кримінального правопорушення, попередження уникнення від слідства чи суду та запобігання спробам перешкоджання кримінальному провадженню іншим чином. Можливість затримання особи без попереднього отримання рішення

суду обумовлена тим, що часто необхідність затримання виникає раптово і має невідкладний характер.

Затримання особи без ухвали слідчого судді, суду як тимчасовий запобіжний захід поділяється на такі різновиди:

- законне затримання (ст. 207 КПК);
- затримання уповноваженою службовою особою (ст. 208 КПК).

Законне затримання регламентовано частинами 2, 3 ст. 207 КПК, в якій визначено, що кожен має право затримати будь-яку особу за наявності таких підстав:

- 1) при вчиненні або замаху на вчинення кримінального правопорушення;
- 2) безпосередньо після вчинення кримінального правопорушення чи під час безперервного переслідування особи, яка підозрюється у його вчиненні.

Затримання безпосередньо після вчинення кримінального правопорушення має місце тоді, коли часова і просторова ознаки знаходження особи щодо події і місця вчинення кримінального правопорушення дають підстави запідозрити особу у його вчиненні. Затримання особи під час її переслідування буде законним тоді, коли дії з переслідування були безперервними, суцільними та істотно не припинялися в часі.

Кожен, хто не є уповноваженою службовою особою і затримав відповідну особу не вправі вчиняти щодо неї інших дій, які не пов'язані із обмеженням затриманої особи в свободі пересування та тимчасовим вилученням майна, зокрема - речей, документів, грошей, які використовувалися як засоби чи знаряддя вчинення кримінального правопорушення та зберегли на собі його сліди.

Після затримання, кожен, хто не є уповноваженою службовою особою і затримав відповідну особу, зобов'язаний негайно доставити її до слідчого, прокурора, іншої уповноваженої службової особи. Одночасно із доставлянням, особа, яка здійснила затримання, зобов'язана передати і тимчасово вилучене майно, що має бути зафіксовано в протоколі (ч. 1 ст. 168 КПК).

Якщо в силу певних причин не має можливості доставити затриманого до уповноваженої службової особи, то закон зобов'язує особу, яка здійснила

затримання, негайно повідомити уповноважену службову особу про затримання та місцезнаходження особи, яка підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення.

Затримання уповноваженою службовою особою регламентовано ст. 208 КПК, в якій передбачено, що уповноважена службова особа має право без ухвали слідчого судді, суду затримати особу, підозрювану у вчиненні злочину лише у випадках:

1) якщо цю особу застали під час вчинення злочину або замаху на його вчинення;

2) якщо безпосередньо після вчинення злочину очевидець, у тому числі потерпілий, або сукупність очевидних ознак на тілі, одязі чи місці події вказують на те, що саме ця особа щойно вчинила злочин (ч. 1 ст. 208 КПК).

3) якщо підозрюваний не виконав обов'язки, покладені на нього при обранні запобіжного заходу, або не виконав у встановленому порядку вимог щодо внесення коштів як застави та надання документа, що це підтверджує (ч. 2 ст. 208 КПК).

До умов затримання уповноваженою службовою особою без ухвали слідчого судді, суду (на підставі ч. 1 ст. 208 КПК) законодавець відносить те, що на відміну від затримання, яке регламентоване ст. 207 КПК, уповноважена службова особа може затримати лише за умови, що особа підозрюється у вчиненні злочину (а не кримінального проступку) за який передбачене покарання у вигляді позбавлення волі.

Винятком із цього правила є випадки затримання підозрюваного, обвинуваченого на підставі, визначеній у ч. 2 ст. 208 КПК (у разі невиконання обов'язків, які були покладені при обранні запобіжного заходу, або невиконання вимог щодо внесення коштів як застави). У даному випадку затримання може бути здійснено і при підозрі особи у вчиненні злочину, за який передбачене основне покарання у вигляді штрафу в розмірі понад 3000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Відповідно до ст. 208 КПК затримання здійснюється уповноваженою службовою особою - працівником національної поліції, органів безпеки,

органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства, органів Державної пенітенціарної служби України, органів Державної прикордонної служби України, органів Державної митної служби України та інших правоохоронних органів, який має право здійснити затримання особи.

При затриманні уповноважена службова особа, слідчий, прокурор може здійснити обшук затриманої особи, під час проведення якого мають бути присутніми не менше двох понятих. Обшук особи повинен бути здійснений особами тієї ж статі.

Затримання співробітника кадрового складу розвідувального органу України при виконанні ним своїх службових обов'язків і пов'язані з цим особистий обшук та огляд його речей застосовуються тільки в присутності офіційних представників цього органу.

2. Складання процесуальних документів. Права затриманої особи.

Процесуальні строки затримання.

Уповноважена службова особа, що здійснила затримання, повинна негайно повідомити затриманому зрозумілою для нього мовою підстави затримання та у вчиненні якого злочину він підозрюється, а також роз'яснити право: мати захисника, отримувати медичну допомогу, давати пояснення, показання або не говорити нічого з приводу підозри проти нього, негайно повідомити інших осіб про його затримання і місце перебування, вимагати перевірку обґрунтованості затримання та інші процесуальні права, передбачені КПК України. Вимога негайного повідомлення про права

затриманого обумовлена тим, що це є гарантією реального та своєчасного забезпечення прав, свобод та інтересів затриманої особи. Про затримання особи, підозрюваної у вчиненні злочину, складається протокол, в якому, крім відомостей, передбачених ст. 104 КПК України, зазначаються: місце, дата і точний час (година і хвилини) затримання; підстави затримання; результати особистого обшуку; клопотання, заяви чи скарги затриманого, якщо такі надходили; повний перелік процесуальних прав та обов'язків затриманого.

Протокол про затримання підписується особою, яка його склала, і затриманим. У випадках відмови затриманого підписати протокол затримання про це зазначається в протоколі. Затриманому надається право дати письмові пояснення щодо причин відмови від підписання, які заносяться до протоколу затримання. Факт відмови затриманого від підписання протоколу, а також факт надання письмових пояснень щодо причин такої відмови відповідно до ст. 104 КПК засвідчуються підписом захисника, а у разі його відсутності - понятих.

Копія протоколу негайно під розпис вручається затриманому, а також надсилається прокурору.

У практичному сенсі досить важливо, щоб вся інформація стосовно місця затримання та періоду часу, протягом якого відбувається позбавлення волі, заносилася до протоколу. Це має виняткове значення для забезпечення можливості оскарження законності та обґрунтованості затримання та зобов'язує органи, які здійснюють затримання, суворо дотримуватися вимог закону щодо його процедури, підстав, строків, порядку процесуального закріплення. Тому й міжнародні документи, які встановлюють стандарти поводження з в'язнями, вимагають деталізації всіх обставин затримання у відповідному протоколі.

Уповноважена службова особа зобов'язана доставити затриману особу до найближчого підрозділу органу досудового розслідування (будь-якої відомчої належності), в якому негайно реєструються дата, точний час (година і хвилини) доставлення затриманого та інші відомості, передбачені законодавством. Про кожне затримання уповноважена службова особа одразу повідомляє за допомогою технічних засобів відповідальних осіб в підрозділі органу досудового розслідування.

Строк затримання особи без ухвали слідчого судді, суду не може перевищувати 72 годин з моменту затримання. При цьому затримана без ухвали слідчого судді, суду особа не пізніше 60 годин з моменту затримання повинна бути або звільнена, або доставлена до суду для розгляду клопотання про обрання стосовно неї запобіжного заходу (ст. 211 КПК). Даний строк надається для виконання всіх процесуальних дій, пов'язаних із затриманням, та встановлення фактичних даних причетності затриманої особи до вчиненого злочину.

Крім того, протягом 24 годин з моменту затримання орган досудового розслідування повинен вручити затриманій особі повідомлення про підозру, у випадку якщо протягом зазначеного часу особі не вручено повідомлення про підозру, то така особа підлягає негайному звільненню.

При обчисленні строків затримання важливе значення має момент затримання. Так, ст. 209 КПК чітко визначила, що момент затримання - це момент, з якого особа силою або через підкорення наказу змушена залишатися поряд із уповноваженою службовою особою чи в приміщенні, визначеному уповноваженою службовою особою. Якщо ж особа затримана не уповноваженою на затримання особою, відповідно до вимог ст. 207 КПК, то моментом затримання такої особи є той момент, коли фактично затримана особа переходить у розпорядження уповноваженої службової особи. Варто відмітити, що в КПК України 1960 року не було врегульовано питання щодо визначення моменту, з якого необхідно обчислювати строк затримання. Тому на практиці по різному підходили до його вирішення. Строк затримання вираховували або з моменту доставлення особи до органу дізнання чи до слідчого, або з моменту складання протоколу затримання. Визначення місця затримання має важливе юридичне значення як для забезпечення належного виконання вимог ст. 210 КПК, щодо доставлення затриманого до органу досудового розслідування, так і для визначення моменту затримання, що обумовлює законність обчислення строку затримання. Крім того, якщо затримана без ухвали слідчого судді, суду особа з об'єктивних причин не могла бути доставлена у строк не пізніше 60 годин із моменту

затримання до місцевого суду, в межах територіальної юрисдикції якого знаходиться орган досудового розслідування, розгляд клопотання про застосування запобіжних заходів до затриманої особи може здійснюватися слідчим суддею місцевого суду, в межах територіальної юрисдикції якого особа була затримана (ч. 1 ст. 192 КПК).

Визначення місця затримання, здебільшого, не складає труднощів. Втім, певні особливості встановлено у разі затримання особи на транспорті.

Так, у ч. 2-4 ст. 191 КПК передбачено, що:

- у разі затримання на транспорті, місцем затримання вважається територія району, на якій особа затримана;
- у разі затримання особи на громадському транспорті, незапланована зупинка якого неможлива без зайвих труднощів, місцем затримання вважається територія району, на якій розташована найближча попутна зупинка громадського транспорту;
- у разі затримання особи на авіаційному або морському транспорті під час здійснення рейсу за межі державного кордону України, місцем затримання вважається порт у межах державного кордону України, в якому почався цей рейс.

Уповноважена службова особа, що здійснила затримання, зобов'язана здійснити заходи щодо повідомлення інших осіб про затримання (ст. 213 КПК), а саме:

надати затриманій особі можливість негайно повідомити про своє затримання та місце перебування близьких родичів, членів сім'ї чи інших осіб за вибором цієї особи. Якщо уповноважена службова особа, що здійснила затримання, має підстави для обґрунтованої підозри, що при повідомленні про затримання ця особа може зашкодити досудовому розслідуванню, вона може здійснити таке повідомлення самостійно, проте без порушення вимоги щодо його негайності;

- негайно повідомити про затримання особи орган (установу), уповноважений законом на надання безоплатної правової допомоги у відповідності до Порядку інформування центрів з надання безоплатної

вторинної правової допомоги про випадки затримання, адміністративного арешту або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28.12.2011 року № 1363;

- у разі затримання неповнолітньої особи - негайно повідомити про це його батьків або усиновителів, опікунів, піклувальників, орган опіки та піклування;
- у разі затримання співробітника кадрового складу розвідувального органу України при виконанні ним службових обов'язків - негайно повідомити про це відповідний розвідувальний орган.

Перевірка дотримання вищевказаних вимог покладається на службову особу, відповідальну за перебування затриманих, якими відповідно до ч. 2 ст. 212 КПК не можуть бути слідчі. Службова особа, відповідальна за перебування затриманих, у разі нездійснення повідомлення про затримання зобов'язана здійснити ці дії самостійно.

У КПК України визначені особливості затримання окремих категорій осіб. Так, затримання співробітника кадрового складу розвідувального органу України при виконанні ним своїх службових обов'язків і пов'язані з цим особистий обшук та огляд його речей застосовуються тільки в присутності офіційних представників цього органу (ч. 6 ст. 208 КПК). Затримання судді, народного депутата України, або обрання стосовно них запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою чи домашнього арешту до ухвалення обвинувального вироку судом не може бути здійснено без згоди Верховної Ради України (ст. 482 КПК).

Про застосування запобіжного заходу, ухвалення вироку повідомляються: 1) щодо адвокатів - відповідні органи адвокатського самоврядування; 2) щодо інших категорій осіб, передбачених статтею 480 КПК України,- органи і службові особи, які їх обрали або призначили чи відповідають за заміщення їхніх посад. (ст. 483 КПК).

Порядок звільнення затриманої особи, щодо якої був обраний запобіжний захід не пов'язаний із триманням під вартою, залежить від виду запобіжного

заходу, який був обраний за ухвалою слідчого судді, суду. Так, в ст. 202 КПК визначено, що:

- у разі застосування запобіжного заходу у вигляді особистого зобов'язання підозрюваний, обвинувачений, який був затриманий, звільняється з-під варти негайно;

- у разі застосування запобіжного заходу у вигляді особистої поруки підозрюваний, обвинувачений, який був затриманий, звільняється з-під варти негайно після надання його поручителями визначеного зобов'язання;

- у разі застосування запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту підозрюваний, обвинувачений, який був затриманий негайно доставляється до місця проживання і звільняється з-під варти або негайно звільняється з-під варти та зобов'язується невідкладно прибути до місця свого проживання.

Висновки

Відповідно до вимог КПК України затримання особи передбачає два порядки затримання:

- 1) затримання підозрюваного, обвинуваченого на підставі ухвали слідчого судді, суду з метою приводу (ст.ст. 187-191 КПК України);

- 2) затримання особи без ухвали слідчого судді, суду, яке в свою чергу поділяється на законне затримання (ст. 207 КПК України) та затримання уповноваженою службовою особою (ст. 208 КПК України).

Ці види затримання мають суттєві відмінності. Вони відрізняються за метою, підставами, процесуальним порядком застосування та суб'єктами здійснення.

В залежності від виду затримання, буде залежить, які процесуальні документи мають бути складені.

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

I. Нормативно-правові акти

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квітня 2012 р. // Голос України. – 2012. – № 90–91.
3. Про попереднє ув'язнення: Закон України від 30.06.1993 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3352-12#Text>
4. Про звернення громадян: Закон України від 02 жовтня 1996 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/393/96-%D0%B2%D1%80#Text>
5. Про затвердження Положення про Управління забезпечення прав людини Національної поліції України: Наказ Національної поліції України від 07 бер. 2019 р. № 215. URL: https://dn.npu.gov.ua/assets/sites/dn/raznoe/nakaz_215.pdf
6. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 року. // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 2-3. – Ст.12.
7. Про затвердження Інструкції з організації обліку та руху кримінальних проваджень в органах досудового розслідування Національної поліції України: Наказ МВС України від 14 квітня 2016 р. № 296 // Офіційний вісник України. – 2016. – № 52. – С. 45.
8. Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні: Наказ МВС України від 07 липня 2017 р. № 575 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/RE30805.html
9. Про затвердження Порядку взаємодії Генеральної прокуратури України та Міністерства внутрішніх справ України щодо обміну інформацією з Єдиного реєстру досудових розслідувань та інформаційних систем органів внутрішніх справ: Наказ ГПУ, МВС України від 17 листопада 2012 р. № 115/1046 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://document.ua/pro-zatverdzhennja-porjadku-vzaemodiyi-generalnoyi-proku-ratu-doc124092.html>
10. Про затвердження Порядку взаємодії між органами внутрішніх справ, закладами охорони здоров'я та прокуратури України при встановленні факту смерті

людини: Наказ МВС, МОЗ, ГПУ від 28 листопада 2012 р. № 1095/955/119 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 97. – С. 394.

11. Наказ Генеральної прокуратури України № 110 від 25 червня 2019 року «Про організацію діяльності органів прокуратури з питань ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань, статистики та її аналізу». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://data.gov.ua/dataset/c7d2ea18-33dc-41a6-b62d-aa5796f43e05/resource/7e6f7996-56f2-4d89-84ba-1f8d0c2c8eff>

12. Наказ МВС від 20.05.2020 № 405 «Про затвердження Положення про організацію діяльності підрозділів дізнання органів Національної поліції України». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0491-20#Text>

13. Наказ МВС від 06.07.2017 № 570 «Про організацію діяльності слідчих підрозділів Національної поліції України». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0918-17#Text>

14. Наказ МВС від 07.11.2018 № 893 «Про реалізацію окремих положень Дисциплінарного статуту Національної поліції України». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1355-18#Text>

15. Наказ Офісу Генерального прокурора України від 30.06.2020 № 298 «про затвердження Положення про Єдиний реєстр досудових розслідувань, порядок його формування та ведення». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0298905-20#Text>

16. Наказ МВС від 08.02.2019 № 100 «Про затвердження Порядку ведення єдиного обліку в органах (підрозділах) поліції заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення та інші події». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0223-19#Text>

17. Наказ МВС від 23.05.2017 № 440 «Про затвердження Інструкції з організації діяльності чергової служби органів (підрозділів) Національної поліції України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0750-17#n14>

18. Наказ МВС від 27.04.2020 № 357 «Про затвердження Інструкції з організації реагування на заяви і повідомлення про кримінальні, адміністративні

правопорушення або події та оперативного інформування в органах (підрозділах) Національної поліції України»[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0443-20#Text>

II. Спеціальна література

1. Бортун М. Особливості затримання особи без ухвали слідчого судді. Вісник Національної академії прокуратури України. 2014. №5(38). С. 102-106.
2. Грицюк І. В. Запобіжні заходи в системі заходів процесуального забезпечення участі осіб у досудовому розслідуванні / І. В. Грицюк // Право.ua. – 2015. – № 3. – С. 84–87.
3. Дрозд В.І. Окремі питання регламентації початку досудового розслідування в умовах проведення правової реформи. Підприємництво, господарство і право. 2017. № 12. С. 268-272.
4. Кримінальне процесуальне право України: навч. посібник / Р. І. Благута, Ю. В. Гуцуляк, О. М. Дуфенюк та ін.; за заг. ред. А. Я. Хитри, Р. М. Шехавцова. – Львів: ЛьвДУВС, 2017. – 774 с.
5. Лук'яненко Ю.В. Міжнародні правові стандарти затримання особи у кримінальному судочинстві. Форум права. 2016. № 1. С. 174-179.
6. Лазарева Д.В. Затримання уповноваженою службовою особою у кримінальному процесі України : монографія / Д.В. Лазарева. Дніпро : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2018. 188 с.
7. Морчкін О.І. затримання за підозрою у вчиненні злочину та тримання під вартою: практика європейського суду з прав людини та Українські реалії. Питання боротьби зі злочинністю. 2016. Випуск 32. С. 96-106.
8. Науково-практичний коментар Кримінального процесуального кодексу України. Вид. 15-те, доповн. і перероб. – К.: Правова Єдність, 2018. – 854 С.
9. Поцілуйко В.М. підстави та порядок застосування кримінально-процесуального та адміністративного затримання особи. Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. 2018. № 1. С. 198-203.

10. Сисоєнко Г.І. Затримання особи у кримінальному провадженні. Вісник Академії адвокатури України. 2015. Том 12 число 1(32). С. 144-149.

11. Самодін А.В. Кримінальний процесуальний статус особи, відповідальної за перебування затриманих. Юридична наука. 2014. №11. С. 156-163.

12. Янович Ю.П. Складові частини затримання особи без ухвали слідчого судді, суду в кримінальному процесі. Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія "Право". 2014. №18. С. 181-184.

III. Інформаційні ресурси

1. Офіційний веб-сайт Президента України. URL: <http://www.president.gov.ua/>

2. Офіційний сайт Верховної Ради України. URL: www.rada.gov.ua

3. Урядовий портал. Єдиний веб-портал органів виконавчої влади. URL: <http://www.kmu.gov.ua/control/>

4. Офіційний веб-портал Міністерства внутрішніх справ України. URL: <http://www.mvs.gov.ua/>

5. Офіційний веб-сайт Міністерства юстиції України. URL: <http://www.minjust.gov.ua/>

6. Офіційний веб-портал Міністерства освіти і науки України. URL: <http://www.mon.gov.ua/>

7. Національне агентство України з питань державної служби. URL: <http://nads.gov.ua/control/uk/index>

8. Інформаційно-пошукова правова система «Нормативні акти України (НАУ)». URL: <http://www.nau.ua/>

9. Вікіпедія Вільна енциклопедія. URL: <http://uk.wikipedia.org>

10. Електронна бібліотека Львівського державного університету внутрішніх справ. URL: <http://www.lvduvs.edu.ua>